

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI

Božićna pastirska poruka i čestitka 2019. godine

Josip „ustane, uzme dijete i njegovu majku te uđe u zemlju izraelsku“.
(Mt 2,21)

Draga braćo i sestre!

Posvuda je Betlehem. Utjelovljenjem Sina Božjega u krilu Djevice Marije i rođenjem u Betlehemu Bog postaje središte stvorene stvarnosti. Bog je postao čovjekom. Ušao je u ljudsku povijest. Zemlja je njegova domovina. „I Riječ tijelom postade i nastani se među nama“ (Iv 1,14). Zbog toga, gdje god da slavimo njegovo rođenje, posvuda je Betlehem. Kako da ta ljubav Božja ne dotakne svako ljudsko srce?!

Bog bez domovine. Ipak, vrativši se radi popisa stanovništva u svoje rodno mjesto, Josip nije našao boljega skloništa za Mariju od jedne štale, gdje ona „porodi svoga sina, prvorođenca, povi ga i položi u jaslje jer za njih nije bilo mjesta u svratištu“ (Lk 2,7). Ivan, apostol i evanđelist, izrekao je snažnu istinu: „K svojim dođe i njegovi ga ne primiše“ (Iv 1,11). Iako nam je Bog bliži nego mi samima sebi (sv. Augustin), čovjek kao da se oduvijek plaši Božje ljepote i svjetlosti. Kao da se želi otuđiti od Božje ljubavi. Kristovim utjelovljenjem Bog se neopozivo sjedinio s čovjekom, slomio cinizam ratova koji se vode „u ime mira“. Pokazao da mira na zemlji nema bez slave Bogu na nebesima, o čemu su u božićnoj noći pjevali anđeli: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim“ (Lk 2,14). Ipak, ta poruka kao da ne dotiče svako ljudsko srce. Poradi njegove zatvorenosti, ali i ljudske samodostatnosti, Bog ostaje lišen svoje domovine.

Ljudi bez domovine. Kad se čovjek udalji od Boga, i Bog ostane bez svoje domovine. Nužno se tada, kao posljedica, pojavljuju i ljudi bez svoga doma. Čovjek bez doma, čovjek je bez domovine. Takav je čovjek uvijek žrtva straha nekog Heroda za vlastito prijestolje (usp. Mt 2,3-9.16-17). Tako su Hrvatska, a posebno Slavonija, proteklih godina pogođene snažnim iseljničkim valom brojnih mladih ljudi i odlaskom čitavih obitelji u tuđinu. Odlazi se ne samo zbog gospodarskih poteškoća i visoke stope nezaposlenosti, nego i zbog pravne, radne i socijalne nesigurnosti, uzrokovane različitim oblicima pogodovanja partikularnim interesima, na štetu općega dobra. Svjedoci smo k tome izbjegličkih kolona iz zona ratnih sukoba te s područja prirodnih nepogoda, migracija osoba progonjenih zbog rasne, vjerske, nacionalne ili socijalne pripadnosti te zbog političkih motiva i tzv. ekonomskih migracija te odlaska u tuđinu zbog siromaštva, bijede i nesređenih društvenih odnosa u vlastitoj domovini. Društveni nered, korupcija i pogodovanje, ratovi i progoni, siromaštvo i nesigurnost, elementarne nepogode i brojni oblici suvremenoga ropstva različita su lica Heroda našega vremena.

Migracije u svjetlu povijesti spasenja. Kao kršćani, čitavu ljudsku povijest, pa i onu koja je posljedica ljudskog grijeha, u ove božićne dane promatramo uklopljenu u povijest spasenja. U

povijesti spasenja sve ima svoj smisao. „Anđeo se Gospodnji u snu javi Josipu: 'Ustani, reče, uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat i ostani ondje dok ti ne rekнем jer će Herod tražiti dijete da ga pogubi“ (Mt 2,15). Prisilan odlazak Svete obitelji u Egipat također je uklopljen u Božji naum. I Bog je bio bez domovine. Htio je da i njegov Sin bude dijete migranata. Ne treba li zato i aktualno iseljavanje iz Hrvatske te migracije u svijetu promatrati u perspektivi povijesti spasenja? Ponajprije stoga što povijest spasenja ne završava progonstvom Svete obitelji u Egipat.

Domovina kao sjećanje i izazov. Brojni ljudi, a među njima, nažalost, i mnoga braća i sestre iz naše nadbiskupije, ne mogu pronaći svoje mjesto u „svratištu“ te ispuniti svoja životna očekivanja ondje gdje su rođeni. Zagovornici europske i svjetske mobilnosti prešućuju činjenicu da globalizacija ne trpi ukorijenjenost i da negira te umanjuje važnost odnosa prema domovini. Unatoč tomu, domovina je još uvijek jedino svjetlo u epohi globalnoga straha; ona je mjesto svakodnevnoga „reda predivnoga“ (L. Sailer) i „radionica puna mogućnosti“ (A. Maier). Zato će i ovoga Božića pogled na jaslce u mnogih buditi nostalgiju za djetinjstvom i mladosti te će s dubokom čežnjom u srcu o domovini misliti samo kao o sjećanju. S dubokom nadom, molimo za sve odgovorne da hrvatsku domovinu učine mjestom pravedne raspodjele rada i njezina bogatstva, predivnim redom te mjestom u kojemu će Bog i čovjek živjeti zajedno. Sve koji ljube domovinu pozivamo da ne zaborave riječi evanđeoskoga izvješća o povratku Josipove obitelji iz Egipta u Nazaret: „On ustane, uzme dijete i njegovu majku te uđe u zemlju izraelsku“ (Mt 2,21).

Blagovijest za sav narod. Istodobno si, suočeni s migrantima, koji pred Herodima bježe preko granica ne bi li tek našli domovinu, i za koje je zemlja njihova podrijetla uteg i neželjeni balast, osvješćujemo da „Gospodin povjerava majčinskoj ljubavi Crkve svakoga čovjeka koji je prisiljen napustiti domovinu“ (papa Franjo) i da nas poziva „da tuđe potrebe i zahtjeve osjećamo kao svoje vlastite te da s drugima dijelimo svoja dobra“ (papa Benedikt XVI.). Riječ, po kojoj je sve stvoreno, Svjetlo je koje pobjeđuje svaku tamu ovoga svijeta i prosvjetljuje svakoga čovjeka. Božić je vrijeme koje nas podsjeća da Bog „nije daleko ni od jednoga od nas“ (Dj 17,27). Molimo da zajednički Otac i Stvoritelj i njima pošalje anđele s porukom: „Ne bojte se! Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist, Gospodin!“ (Lk 2,10-11) kako bi svi krajevi svijeta vidjeli spasenje Boga našega (usp. Iz 52,10).

Draga braćo svećenici i članovi ustanova posvećenoga života, dragi vjernici i svi žitelji na području Đakovačko-osječke nadbiskupije, dok se u ove svete božićne dane trudimo povijest svoga naroda i čitavoga svijeta promatrati uklopljenu u povijest spasenja, istodobno molimo da novorođeno dijete Isus u budnosti vašega srca trajno pronalazi svoju domovinu te da svi budemo pozorni i otvoreni i za poruku anđela: Ustani, uzmi dijete i majku njegovu te se vrati u zemlju izraelsku (usp. Mt 2,21). U zajedništvu s mons. Ivanom Ćurićem, našim pomoćnim biskupom, i s mons. Marinom Srakićem, našim nadbiskupom u miru, svima vam želim čestit Božić te mirom, blagoslovom i uspjehom ispunjenu novu 2020. godinu!

U Đakovu, o svetkovini Rođenja Gospodinova 2019. godine

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit